

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26.03.1997, sp. zn. Tcnu 1/97, ECLI:CZ:NS:1997:TCNU.1.1997.1

Číslo: 38/1997

Právní věta: Na základě Smlouvy mezi Českou a Slovenskou Federativní Republikou a Rakouskou republikou o vzájemném výkonu soudních rozhodnutí v trestních věcech (č. 113/1992 Sb.) lze postupem podle § 384a a násl. tr. ř. převzít i výkon trestu odnětí svobody, který byl původním rozhodnutím cizozemského soudu uložen jako trest náhradní za trest peněžitý, jestliže bylo pravomocným rozhodnutím cizozemského soudu rozhodnuto o jeho výkonu.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 26.03.1997

Spisová značka: Tcnu 1/97

Číslo rozhodnutí: 38

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Uznávání a výkon cizích soudních rozhodnutí

Předpisy: 141/1961 Sb. § 384a a násl.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 38

Na základě Smlouvy mezi Českou a Slovenskou Federativní Republikou a Rakouskou republikou o vzájemném výkonu soudních rozhodnutí v trestních věcech (č. 113/1992 Sb.) lze postupem podle § 384a a násl. tr. ř. převzít i výkon trestu odnětí svobody, který byl původním rozhodnutím cizozemského soudu uložen jako trest náhradní za trest peněžitý, jestliže bylo pravomocným rozhodnutím cizozemského soudu rozhodnuto o jeho výkonu.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 26. 3. 1997 sp. zn. [Tcnu 1/97](#))

Nejvyšší soud České republiky na návrh Ministerstva spravedlnosti České republiky uznal na území České republiky rozsudek Obvodního soudu ve Freistadtu ze dne 18. 10. 1993 sp. zn. U 67/93, ve spojení s usneseními téhož soudu ze dne 2. 5. 1995 sp. zn. U 67/93 a ze dne 25. 8. 1995 sp. zn. U 67/93 a s usnesením Zemského soudu v Linci ze dne 8. 11. 1995 sp. zn. 31 Bl 164/95.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Obvodního soudu ve Freistadtu ze dne 18. 10. 1993 sp. zn. U 67/93 byla D. G. uznána

vinnou přestupkem krádeže podle § 127 rakouského trestního zákona a odsouzena k peněžitému trestu v celkové výši 1500 ATS s náhradním trestem odnětí svobody v trvání 25 dnů. Skutek, pro nějž byla odsouzena, spočíval v tom, že dne 9. 1. 1993 ve spolupachatelství s dalšími osobami odcizila v devíti prodejnách ve Freistadtu různé předměty osobní spotřeby v celkové hodnotě 5829 ATS. Usnesením Obvodního soudu ve Freistadtu ze dne 2. 5. 1995 sp. zn. U 67/93 byl nařízen výkon náhradního trestu odnětí svobody v trvání 25 dnů. Na základě žádosti D. G., která trest odnětí svobody v Rakousku nenastoupila, jí bylo usnesením téhož soudu ze dne 25. 8. 1995 povoleno zaplacení peněžitého trestu ve splátkách, ale toto rozhodnutí bylo usnesením Zemského soudu v Linci ze dne 8. 11. 1995 sp. zn. 31 Bl 164/95 zrušeno a žádost o zaplacení peněžitého trestu formou splátek byla zamítnuta. Odsouzená v mezidobí uhradila ve splátkách 700 ATS a zbývající částce 800 ATS odpovídá náhradní trest odnětí svobody v trvání 13 dnů a osmi hodin.

Spolkové ministerstvo spravedlnosti Rakouské republiky požádalo přípisem ze dne 17. 6. 1996 č. j. 0.20473/7-IV 1/96 Ministerstvo spravedlnosti České republiky o převzetí výkonu náhradního trestu odnětí svobody v trvání 13 dnů a osmi hodin, a to na základě Smlouvy mezi Českou a Slovenskou Federativní Republikou a Rakouskou republikou o vzájemném výkonu soudních rozhodnutí v trestních věcech (č. 113/1992 Sb., dále jen "Smlouva").

Ministerstvo spravedlnosti České republiky předložilo dne 21. 2. 1997 tuto věc Nejvyššímu soudu České republiky s návrhem, aby podle § 384a tr. ř. a výše zmíněné mezinárodní smlouvy uznal shora uvedená rozhodnutí soudů Rakouské republiky na území České republiky. K návrhu Ministerstvo spravedlnosti připojilo potřebné doklady včetně souhlasu D. G., která se v současné době nachází na území České republiky. Souhlas byl vyjádřen formou protokolu sepsaného před Okresním soudem v Českých Budějovicích a v něm odsouzená zároveň uvádí, že je ochotna zbývající část peněžitého trestu okamžitě zaplatit.

Nejvyšší soud České republiky přezkoumal předloženou trestní věc a shledal, že zákonné podmínky pro uznání rozhodnutí soudů Rakouské republiky jsou splněny.

Nejprve bylo třeba vyřešit otázku, zda je vůbec možné převzetí výkonu trestu odnětí svobody, jestliže jde o náhradní trest za nezaplacený trest peněžitý. Smlouva tento případ výslovně neuvádí, ale Nejvyšší soud České republiky dospěl k závěru, že zároveň tuto možnost její znění ani nevylučuje. Podle čl. 1 odst. 1 Smlouvy se smluvní státy v podstatě zavazují vykonávat rozhodnutí ve věcech trestních, jimiž byl uložen trest odnětí svobody nebo ochranné opatření. V posuzované věci byl trest odnětí svobody uložen, i když pouze jako trest náhradní. V okamžiku nařízení jeho výkonu se liší od jiných trestů odnětí svobody jen tím, že tento výkon může být odvrácen, pokud odsouzený zaplatí peněžitý trest nebo jeho poměrnou část. Takový postup umožňuje jak rakouská, tak česká právní úprava. Nenastane-li taková situace, dojde běžným způsobem k výkonu uloženého náhradního trestu odnětí svobody. Požádá-li tedy jedna ze smluvních stran o převzetí nařízeného výkonu trestu odnětí svobody, jehož výkon zatím odvrácen nebyl, není důvodu, proč by druhá strana nemohla na základě uzavřené smlouvy tento výkon převzít.

S možností odvrátit výkon nařízeného náhradního trestu odnětí svobody souvisí další problém, který musel Nejvyšší soud České republiky řešit. Podle čl. 15 odst. 2 Smlouvy nesmí být celkový dopad výkonu rozhodnutí ve státě vykonávajícím pro odsouzeného nepříznivější než v případě pokračování výkonu rozhodnutí ve státě odsuzujícím, přičemž podle čl. 15 odst. 3 Smlouvy se výkon rozhodnutí řídí právem státu vykonávajícího. Nejvyšší soud České republiky byl proto nucen zkoumat především možnost odvrácení výkonu trestu odnětí svobody zaplacením trestu peněžitého podle právních řádů obou smluvních stran. Zjistil, že tuto možnost poskytují odsouzenému oba právní řády, přičemž podle obou je nutno zaplatit peněžitý trest nebo jeho zbytek najednou. Postavení odsouzené D. G. nemůže tedy být v případě převzetí výkonu trestu odnětí svobody zhoršeno, ani pokud jde o možnost výkonu trestu odnětí svobody odvrátit.

Splněny jsou i další podmínky výše uvedené mezinárodní smlouvy. D. G. je odsouzena pro čin, který je soudně trestný i podle právního řádu České republiky (trestný čin krádeže podle § 247 tr. zák.), jeho výkon není promlčen a jde o občanku České republiky, která projevila s převzetím výkonu trestu odnětí svobody do České republiky souhlas.

Nejvyšší soud proto rozhodl tak, že se návrhu na uznání cizozemského rozsudku vyhovuje.